

De Groene Hand

Het beeld van Raban

Vormgeving: Petra Gerritsen, www.spleters.nl
Omslagillustratie: Jan Cleijne

www.susanteksten.nl/kinderboeken
www.aerialmediacom.nl
www.facebook.com/Aerialmediacompany

ISBN 978 94 026 0181 7

NUR 282

© 2017 tekst en illustraties: Susan van 't Hullenaar
© 2017 Nederlandstalige uitgave: Aerial Media Company bv, Tiel
1ste druk

Dit boek is ook leverbaar als e-book: ISBN 978 94 026 0198 5

Blijf op de hoogte van het laatste nieuws over onze producten en auteurs!
Schrijf je in op onze nieuwsbrief op www.aerialmediacom.nl.

Aerial Media Company bv
Postbus 6088
4000 HB Tiel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB, Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

Susan van 't Hullenaar

DE GROENE HAND #2

*Het beeld
van Raban*

AERIAL MEDIA COMPANY

Daniel

Anniek

Flora

Hilde

Fabio

Inhoud

1	Geheime bijeenkomst	7
2	Mysterie gevonden!	9
3	Onderzoek op het kerkhof	12
4	Speuren naar sporen	15
5	Vreemde vondst	18
6	Een parel en een adelaar	20
7	Duistere Raban	23
8	In de antiekwinkel	26
9	Keurig in prikstof	29
10	In de ban van Raban	32
11	Herrie bij de antiekwinkel	34
12	In het museum	36
13	De familie Van Valkenstein	41
14	Onverwachte ontmoeting	43
15	Nog meer vragen	45
16	Het boshuis	47
17	Mevrouw Van Valkenstein	50
18	Sluiproute	53
19	De bunker	56
20	De Groene Hand in het nauw	58
21	Onrustig autoritje	61
22	IJzig	64
23	Stinkhol	67

24	Alleen op pad	71
25	Eigenaardig stel	76
26	Erachteraan!	79
27	Rennen en rusten	82
28	Hilde haakt af	85
29	Insluipers	88
30	Raar briefje	91
31	Bloedsporen	93
32	Betrapt!	96
33	Ontsnapt	99
34	Geluksvogels	102
35	Bijna weer compleet	104
36	A, B, C of F?	107
37	Geschuifel in het donker	110
38	Een onbekende bekende	114
39	Engel en alarm	117
40	Het plan van Raban	121
41	Victors verhaal	124
42	Nog een raadsel opgelost	127
43	Een nieuw begin	131

Geheime bijeenkomst

‘Waar blijft ze nou?’ vraagt Flora. Ze zit in een vaag verlichte ruimte, op kussens onder een schuine muur. Naast haar zitten Hilde, Daniël en Fabio. Ze willen beginnen met de vergadering van hun geheime club, De Groene Hand. Maar ze zijn nog niet compleet: ze wachten op Anniek.

‘Mooi is dat! Hebben we de eerste vergadering met zijn vijven, komt onze oprichter niet opdagen!’ moppert Fabio. Onrustig plukt hij aan zijn polsband met vijf groene stenen. De anderen dragen ook zo’n polsband. Het is het teken dat ze lid zijn van De Groene Hand. Om bij deze geheime club te mogen, moesten ze eerst vijf moeilijke opdrachten uitvoeren. En ze moesten zwijgen als het graf over de club. Voor elke opdracht die lukte, kregen ze een smaragd. Eén groene steen die aan de polsband kan. Vijf stenen betekent: lid van De Groene Hand! Fabio heeft zijn polsband pas net, hij is als laatste bij de club gekomen.

‘Zullen we maar gewoon beginnen?’

Hilde kijkt naar de deur.

‘Nee,’ zegt Daniël. ‘Pas als we er allemaal zijn.’

Hij heeft gelijk, denkt Flora, maar wat duurt het lang!

Het is niets voor haar beste vriendin om te laat te komen. Wat zou er toch zijn?

Er klinkt gestommel op de zoldertrap. De deur vliegt open. Daar valt Anniek hijgend naar binnen.

‘Waar bleef je nou? We zitten al uren te wachten!’ roept Flora.

‘Tien minuten,’ maakt Hilde ervan.

Anniek kijkt alsof het haar niets kan schelen. Ze houdt een plastic tas omhoog.

‘Deze was ik vergeten. Ik moest terug.’

Ze gaat zitten en houdt de tas scheef. Groene zure matten en groene snoepkickers ploffen op de vloer. En ook echte groene appels. Daar is Flora gek op.

Iedereen valt aan.

‘Ik had ook nog groene limonade,’ zegt Anniek, terwijl ze in de tas grabbelt. ‘Bah, toch nog iets vergeten.’

‘En toch beginnen we nu. Eindelijk,’ zegt Hilde, terwijl ze de laatste kikker van de vloer plukt.

Daniël doet het licht uit. Flora knippert met haar ogen. Nu is de zolder nóg donkerder. Precies goed voor een geheime vergadering.

‘We zijn nu met zijn vijven, de club is compleet. We kunnen aan de slag met het echte Groene Hand-werk,’ begint Anniek.

‘Op zoek naar een mysterie!’ roept Fabio enthousiast.

Mysterie gevonden!

‘Waar vinden we een mysterie?’ vraagt Daniël zich af.

‘Dat kan overal zijn,’ zegt Flora. ‘We moeten gewoon heel goed opletten.’

‘Laten we een lijstje maken van verdachte zaken. Dingen die we in de gaten moeten houden,’ stelt Anniek voor. Ze pakt haar donkergroene schrift, waarin ze alle clubzaken opschrijft.

‘Wie heeft iets verdachts gezien of gehoord?’

‘Bij de tennisbaan is geld uit de kassa gestolen,’ weet Fabio.

‘Volgens mij is dat al opgelost,’ zegt Anniek. ‘De dader had spijt en heeft zichzelf gemeld. Dat heb ik tenminste gehoord.’

‘Bij de snackbar komen soms van die jongens,’ zegt Flora. ‘Op grote scooters. Die zijn volgens mij niet te vertrouwen. Als je die in de gaten houdt, kom je vast iets te weten.’

‘Mijn neef heeft ook een scooter,’ zegt Fabio. ‘En ik vertrouw hem voor 100%.’

Het blijft even stil.

Flora denkt diep na.

‘Natuurlijk!’ roept ze dan. ‘Dat waren we helemaal vergeten.’

De rest kijkt haar vragend aan.

‘Het verdwenen beeld,’ zegt ze.

Anniek knikt enthousiast.

‘Toen Anniek en ik net met De Groene Hand waren begonnen hoorden we dat er een bijzonder beeld was gestolen. Jullie waren

er toen nog niet bij,' legt Flora uit. 'Het beeld, een droevige engel, stond op het kerkhof hier in het dorp. Wij dachten meteen: echt een zaak voor De Groene Hand! Maar we kregen het zó druk. Want we vonden dat we vijf leden moesten hebben. Op zoek naar drie geschikte leden dus! De eerste die we uitkozen was Daniël. Voor hem moesten we vijf moeilijke opdrachten verzinnen. Toen hij die allemaal goed had uitgevoerd vroegen we Hilde erbij. Weer vijf opdrachten regelen! Met z'n drieën ging dat al gemakkelijker.' 'En toen was ik aan de beurt!' zegt Fabio trots.

'Maar hoe zit het nu met dat beeld?' vraagt Hilde.

'Daar heb ik niets meer over gehoord. Het is al drie maanden geleden. Volgens mij heeft de politie het al opgegeven,' antwoordt Anniek.

'Een onopgelost mysterie dus...,' zegt Daniël. Zijn ogen glanzen in het donker.

De club is het snel eens. Ze gaan het mysterie van het verdwenen beeld oplossen!

'Hoe beginnen we?' vraagt Hilde. 'Moeten we iets onderzoeken of zo?'

'Ja! Laten we onderzoek gaan doen op het kerkhof!' roept Flora uit.

Anniek kijkt moeilijk. 'Alle sporen zijn vast al verdwenen, uitgewist door de wind of door de regen.'

'Of weggepoetst door de dieven zelf,' zegt Fabio snel.

'We moeten ergens beginnen,' vindt Daniël. 'Laten we gewoon gaan. Dan zien we waar het beeld precies stond. En hoe de dieven moesten lopen en zo.'

'Wanneer gaan we? Nu?'

Fabio wil het liefst meteen vertrekken, maar het is al bijna avond.

Flora twijfelt. Ze heeft weinig zin om zo laat nog over het kerkhof te lopen.

‘We kunnen beter morgen gaan. Midden op de dag, dan zie je alles veel beter,’ zegt ze snel.

Dat vindt de rest gelukkig ook.

Ze fantaseren nog wat over de dieven. Met hoeveel zouden ze zijn? Waar komen ze vandaan?

En wat zouden ze met het beeld hebben gedaan?

Fabio denkt dat ze het beeld allang hebben verkocht.

Flora denkt dat ze het beeld ergens hebben verstopt.

En Daniël denkt dat de dieven nu ruzie maken over wie het beeld mag hebben.

‘Zullen we stoppen?’ zegt Hilde dan. ‘Ik moest nu al thuis zijn.’

‘Einde vergadering!’ zegt Anniek.

3

Onderzoek op het kerkhof

‘Hee slome slakken, kom op nou!’

Fabio bonkt met zijn wiel de stoeprand op. Hij stopt voor de poort van het kerkhof. Ongeduldig tuurt hij door de spijlen terwijl de rest zijn fiets nog op slot zet. Maar hij zet geen stap naar voren. Pas als de anderen er zijn, loopt hij het kerkhof op. Hilde wappert met een plastic tas. Die heeft ze meegenomen om sporen in te bewaren.

Flora kijkt goed rond. Het kerkhof is overdag helemaal niet zo eng. Gewoon een soort park, eigenlijk best een saai park.

Tussen een rij grafstenen ziet ze een man staan. Hij heeft regenlaarzen aan en harkt het pad.

‘Hmm,’ mompelt ze. ‘Die gaan we even wat vragen.’

Hilde fronst, maar Anniek begrijpt het meteen.

‘Ja, hij weet vast meer over het beeld,’ fluistert ze.

‘Hallo meneer!’ zegt Flora vrolijk.

De man kijkt niet op en harkt rustig door.

Flora zwaait naar de man en roept nog een keer.

Nu kijkt hij op.

‘Ja?’

De man houdt zijn hand bij zijn oor.

Flora loopt naar hem toe.

‘Werkt u hier?’

De man knikt.

‘Al meer dan dertig jaar.’

Hij heeft een grijze muts op. Zijn gezicht heeft bijna dezelfde kleur. Alleen zijn neus springt eruit: er lopen paarse adertjes overheen.

‘Dan kent u dat beeld wel,’ zegt Flora.

De man haalt zijn schouders op.

‘Beelden zat,’ zegt hij. Met zijn hark wijst hij naar de rijen grafstenen voor hem.

‘Ik bedoel dat ene beeld. De droevige engel, die verdwenen is,’ gaat Flora met luide stem door.

De rest staat zwijgend naast haar.

‘Zeg dat dan,’ broemt de man. ‘Natuurlijk ken ik dat.’

‘Wat weet u erover?’ vraagt Flora zacht. Ze kijkt de man met grote ogen aan.

‘Wat, de rover? Die ken ik niet hoor,’ antwoordt de man.

Flora gaat dichterbij hem staan.

‘Wat weet u over het beeld?’ vraagt ze wat harder.

‘Mwah, het is een raar ding.’

De man kijkt over het kerkhof, naar de plek waar het beeld ooit stond.

‘Weten jullie hoe het hier op het kerkhof is gekomen?’

De kinderen schudden hun hoofd. De man blijft ze vragend aankijken.

‘Ik ook niet, hè hè!’ zegt hij dan grijnzend. Ook zijn tanden zijn grijs.

Flora kijkt boos.

‘Nee echt niet,’ zegt de man, nu weer serieus. ‘Niemand weet het. Zo’n vijftig jaar geleden stond het er ineens. Na een stormachtige nacht. Er is in het dorp toen veel over gepraat. Wie had het beeld daar neergezet? De gekste verhalen deden de ronde. Maar het

was een mooi bronzen beeld en het paste hier goed. In de voet van het beeld stond een naam gekrast: RABAN.

Niemand kende iemand die zo heette. Een paar jaar later bleek Raban een kunstenaar te zijn. Hij woonde in Parijs en werd steeds bekender. De burgemeester was ineens apetrots op dat beeld en heeft Raban ooit een brief geschreven. Maar hij kreeg nooit antwoord. En nu is het beeld dus weg.'

De kinderen luisteren met open mond.

'Dat beeld is vast heel veel waard,' zegt Daniël. 'Daar zijn natuurlijk dieven op afgekomen.'

'Hoevéél zou het waard zijn?' vraagt Fabio zich hardop af.

De man kijkt hem scheef aan.

'Misschien d... weet ik veel.'

Hij kucht, draait zich om en begint weer te harken. Hij kijkt niet meer op of om.

Speuren naar sporen

‘Raar verhaal,’ zegt Hilde. ‘Laten we snel met het echte werk beginnen.’

Ze zwaait met haar plastic tas.

Flora begrijpt niet waarom Hilde het verhaal raar vindt. Maar ze heeft wel zin in het ‘echte werk’.

Het verdwenen beeld stond ver naar achteren weet Flora. Bij de dikke bomen. Daarheen dus!

Het klopt. Vlak voor de bomen staat het voetstuk waarop het beeld stond. Nu is het een leeg, vierkant blok.

Flora denkt terug aan de afgelopen herfst. Toen kreeg ze ineens brieven met moeilijke opdrachten van De Groene Hand. Daarmee moest ze laten zien dat ze dapper, slim, handig, daadkrachtig en aardig was. Haar dapperheid moest ze bewijzen in het donker, op dit kerkhof. Toen stond het beeld met de engel er nog.

Fabio rent naar het voetstuk toe en klimt erop. Hij steekt zijn arm omhoog en kijkt belangrijk.

‘Wat een slecht standbeeld!’ spot Flora. ‘Die engel stond hier duidelijk beter.’
Fabio stapt beledigd van het voetstuk.

‘Hoe gaan we nu sporen zoeken?’ vraagt Hilde.

‘We nemen een straal van drie meter om het beeld,’ antwoordt Daniël.

Hij zet drie grote stappen vanaf het beeld. ‘En dan onderzoeken we allemaal één stuk.’

Ze gaan aan de slag. Centimeter voor centimeter kammen ze de grond rondom het beeld uit. Er liggen natuurlijk steentjes, takken en bladeren. Die vegen ze voorzichtig opzij om eronder te kijken.

Daniël pakt een snoeppapiertje op.

‘Moeten we dit bewaren? Je weet nooit of het iets te maken heeft met de dader.’

‘Pff,’ puft Flora. ‘Dat kan wel van iedereen zijn. Er komen hier zóveel mensen.’

‘Nou... zóveel nu ook weer niet,’ zegt Anniek terwijl ze om zich heen kijkt.

Er loopt geen mens op het kerkhof. Het is er doodstil. Het enige geluid komt van schreeuwende vogels. En van De Groene Hand natuurlijk.

Daniël stopt het papiertje toch maar in de plastic zak van Hilde. ‘Getver, en dit?’ roept Flora.

Ze wijst naar twee sigarettenpeuken die dicht bij elkaar liggen.

‘Meenemen natuurlijk,’ vindt Daniël. ‘Daar kunnen sporen van de daders op zitten.’

‘Ja, en mijn sporen ook, als ik ze oppak,’ zegt Flora. ‘We hadden handschoenen moeten aandoen. Lekkere speurders zijn we zo.’

Met een vies gezicht vist Flora de peuken van de grond en gooit ze in de zak.

‘Teks!!’

Een keiharde gil van Anniek.

Alle hoofden draaien naar haar.

‘Een muis. Een dóde muis. Ik raakte hem aan, ik dacht dat het een lapje stof was of zo. Brr!’

Hilde komt kijken en moet hard lachen.

‘Hoezo lach jij om een dode muis. Zielig toch?’ vindt Flora.

‘Echt niet,’ lacht Hilde door.

Haar familie komt van een boerderij. Ze vindt muizen doodgewoon.

‘Doe maar in de zak!’ zegt ze, terwijl ze met glimmende ogen naar Anniek knikt.

Even denkt Anniek dat Hilde het meent. Maar ze laat de muis lekker liggen.

Ze zoeken door. Flora’s knieën zijn nat en haar handen vies. Ze heeft er niet veel zin meer in. Er ligt toch alleen maar rommel.

Haar staart is half losgeraakt, er hangen plukken kastanjebruin haar in haar gezicht. Ze veegt ze ongeduldig naar achteren.

De rest zoekt aandachtig door, behalve Fabio. Hij is opgestaan en voetbalt met dennenappels.

Flora schuift nog wat dichter naar het voetstuk. Hmm, ligt daar een snipper zilverpapier? Weer van een snoepje, denkt ze. Verveeld grijpt ze ernaar.

Huh? De snipper is hard en zit vast in de grond. Is het een stukje ijzerdraad? Flora graaft met haar vingers in het harde, natte zand. Dit kan iets zijn...